

Erik Ansvang

Moses

- en frontløber

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

Moses - en frontløber

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Moses - en frontløber

Af Erik Ansvang

Hvem var Moses?
Hvad var hans virkelige skæbne?
Hvorfor er han frontløber?

Frontløber pga. uventet udvikling

Faktisk blev anvendelsen af en bestemt besværgelse en uventet start på en udvikling, der i oldtidens verden skulle blive grundlaget for den jødiske og senere også den kristne kultur – den nuværende vestlige civilisation. Episoden skabte en frontløber, der skulle bryde det monopol på mysterielæren, som det gamle Egypten havde vogtet over i årtusinder.

Til enhver lyd hører en vibration, der er i overensstemmelse med lyden. Det er denne kendsgerning, der ligger til grund for forståelsen og brugen af kraftord eller mantraer. Et kraftord, et mantra eller en besværgelse er en bestemt lyd eller lyd-række, som et menneske kan intonere for at kunne skabe bestemte og ønskede virkninger. At lyd har en virkning er en naturvidenskabelig kendsgerning, for det er almindelig kendt, at en lyd fra et musikinstrument kan forplante sig til andre genstande – eksempelvis et glas – som reproducerer svingningerne. Og hvis tonen og vibrationerne stiger til et niveau, hvor glasset ikke længere er i stand til at svinge med, vil glasset springe. Lyd har absolut en virkning på omgivelserne.

Det er mindre kendt, at man både kendte og benyttede sig af denne viden i de gamle kulturer. Nyere forskning afslører, at det i høj grad også gjaldt i forbindelse med bibelhistoriens Moses.

Tilbage i tiden efter ny indsigt

Det skete for ca. 3.500 år siden. Stedet var Egypten, som dengang blev regeret af den kvindelige farao Hatshepsut. Og hovedpersonen var den mystiske bygmester og storvesir Senmut. Hans liv har altid været en gåde for egyptologerne. Senmut gik bl.a. over i historien på grund af et arkitektonisk mesterstykke, som turister stadig kan se og beundre på Vestbredden i Luxor – nemlig dronning Hatshepsuts smukke gravtempel.

Ny og veldokumenteret forskning på området afdækker en helt anden og virkelighed i datidens Egypten end den, man normalt hører fra den traditionelle forskning. De nye opdagelser er foretaget af den danske forsker Ove von Spaeth, som kommer med overbevisende konklusioner med solid basis i historiske og astronomiske studier kombineret med mangeårige intensive undersøgelser inden for arkæologi, antropologi, oldtidssprog, religionshistorie, egyptisk tradition samt mysterielæren og mytologien.

Magisk påkaldelse

Den dramatiske episode, der ændrede verden, fandt sted da Senmut – den tids største bygmester og arkitekt – havde ansvaret for et byggeprojekt. Pludselig blev Senmut angrebet af en egyptisk arbejdsleder, som havde til hensigt at myrde ham, men Senmut undslap ved omgående at foretage en magisk påkaldelse.

Ifølge de gamle rabbinerskrifter faldt angriberen død om: *"... da lyden af Guds navn nåede hans ører ..."* – eller i kraft af *"... den måde han udtalte gudsnavnet på ..."*. For nutidsmennesket lyder det mystisk, men mange egyptiske tekster dokumenterer brug af magiske formler. Selve det tilsyneladende dødsfald blev efterfølgende brugt som et påskud til at gennemføre en snigende revolution, der til sidst sendte denne store personlighed på flugt ud af Egypten.

Kongebarnsritualet

Men den dramatiske episode har forbindelse med en anden interessant begivenhed. Den handler om et tre måneder gammelt spædbarn i et lille sivflettet fartøj, der blev sat ud på Nilen og blev samlet op af kongens datter. Jamen er det ikke beretningen om Moses, vil mange spontant tænke? Jo, det er historien om Moses ... *blandt andet*. Bibelen i sin nuværende version giver det indtryk, at denne scene var noget helt unikt for Moses. Det var den ikke!

Omkring et tusinde år tidligere hører man om nøjagtig den samme begivenhed. Her hed drengebarnet Sargon (2300 f.Kr.), og floden var ikke Nilen men Eufrat. En lignende begivenhed blev kendt fra det græske "gudebarn" Dionysos ... og Attis. Og fra indernes kongesøn Karna – og senere igen fra latinernes Romulus, tyrkernes Tu-Küeh, de engelske kelteres kong Arthur og skandinavernes kong Skjold. Så mange identiske begivenheder kan umuligt være udtryk for rene tilfældigheder.

Mysteriespil

Forklaringen er da også ganske logisk – og den har ikke noget med forskernes påstand om såkaldte "vandresagn" at gøre – for i de gamle samfund havde mysteriespil eller kultdramaer en uhyre vigtig funktion. Sandheden er, at hændelsesforløbet var et udbredt kultisk ritual for udvalgte kongebørn længe før og længe efter Moses' tid. I Egypten var enhver farao et "gudebarn". Han repræsenterede nemlig gudesønnen Horus, der – ifølge myten – fra båden i sivene på Nilen blev samlet op af sin mor, der spillede rollen som gudinden Isis.

I dette ældgamle kongebarnsritual indgår derfor et spædbarn sendt af guderne i et lille fartøj på vandet, og barnet tages op af kongens datter og føres til paladset for senere at blive konge. Sargons kongebarnsritual er det ældste kendte – og Moses' er det berømteste.

Den udvalgte

Alt tyder på, at Moses var hovedpersonen i sådan et kultdrama, og det var forbeholdt kongebørn, der var udset til *tronarvinger*. De var derfor "udvalgte". Det var desuden en kulturel praksis hos egypterne, babylonierne, grækerne og romerne, at kongelige brugte *ammer* til deres børn – og det indgik som en naturlig og uadskillelig del af ritualet.

Moses var egypter – ikke jøde

Konklusionen på den nye forskning er, at *Moses ikke var jøde. Han var egypter. Og han var ikke alene kongelig, men desuden kronprins*. Og episoden med sivbåden var et almindelig kendt kultisk ritual, hvor han Moses taget op fra vandet af moderen – dvs. dronningen eller kronprinsessen, og bragt til kongens palads.

Og i overensstemmelse med praksis fik Moses naturligvis også en amme, der var som en mor for ham. Ammens rolle har skabt myten om Bibelens Jochebed, som fejlagtig blev fremstillet som Moses' mor. Men hun var hverken hans amme eller hans reservemor. Fejlfortolkningen er givetvis opstået, fordi Moses lod sig kalde "*søn af Jah-Khebet*", som betyder søn af "*Himlens gudinde*" eller Isis ... og det var en af dronningens titler.

Hvem var Moses?

Sandsynligvis trænger dette spørgsmål sig på lige nu: *Hvad er forbindelsen mellem overfaldet på den granvoksne arkitekt Senmut ved byggeprojektet og kongebarnsritualet for spædbarnet Moses? Hvad har Senmut og Moses med hinanden at gøre?*

Søn af Faraos Datter

Den nye forskning afslører, at egyptiske dronning Hatshepsut åbenbart havde iscenesat præcis sådan et kongebarnsritual for sit barn. Den nye forskning afslører også, at Senmuts og Moses' liv er overraskende identiske. Mængden af sammenfald i begivenheder er ganske enkelt overvældende. Potentialet hos den intelligente, kreative, skabende og igangsættende Senmut, der var tæt forbundet med kongehuset, passer på utroligt mange specifikke områder og præcist til dét, rabbinerskrifter og andre oldtidskilder fortæller om Moses mangfoldige talenter og handlinger, mens han ifølge Bibelen netop bar titlen "Søn af Faraos Datter".

At se forbindelsen mellem Senmut og Moses kræver selvfølgelig, at man forsøger at respektere det naturvidenskabelige objektivitet-ideal så langt som at se bort fra forudfattede meninger, og forske med et nyt syn – også på de fortrængte kilder. Normalt forskes der, som om Moses kun kendes i Bibelens udgave. I den tidligere forskning er stort set alle egyptiske, græske, romerske, indiske og arabiske overleveringer samt de ældste kirkefædres optegnelser blevet ignoreret, for de blev betragtet som "forstyrrende elementer". I denne artikel er det naturligvis ikke muligt at fremlægge den overvældende mængde af data, der kan dokumentere de nye teorier, men de er tilgængelige i Ove von Spaeths bogserie – *Attentatet på Moses*.

Stjernekortets hemmelighed

I kølvandet af den nye forskning toner et helt nyt billede frem: *Dronning Hatshepsut er sandsynligvis mor til kronprinsen Senmut, som er identisk med Bibelens Moses*. Jamen, levede Moses ikke under Ramses II, vil mange sikkert indvende? Sandheden er, at forskerne har haft store problemer med at fastslå, hvilket århundrede Moses levede i. Der tales bare ikke så højt om det. Faraonernes korrekte datering er et centralt, men også drilagtigt og besværligt område. Intet fast tidspunkt har foreløbig kunnet bevises – og egyptologerne såvel som teologerne er indbyrdes uenige.

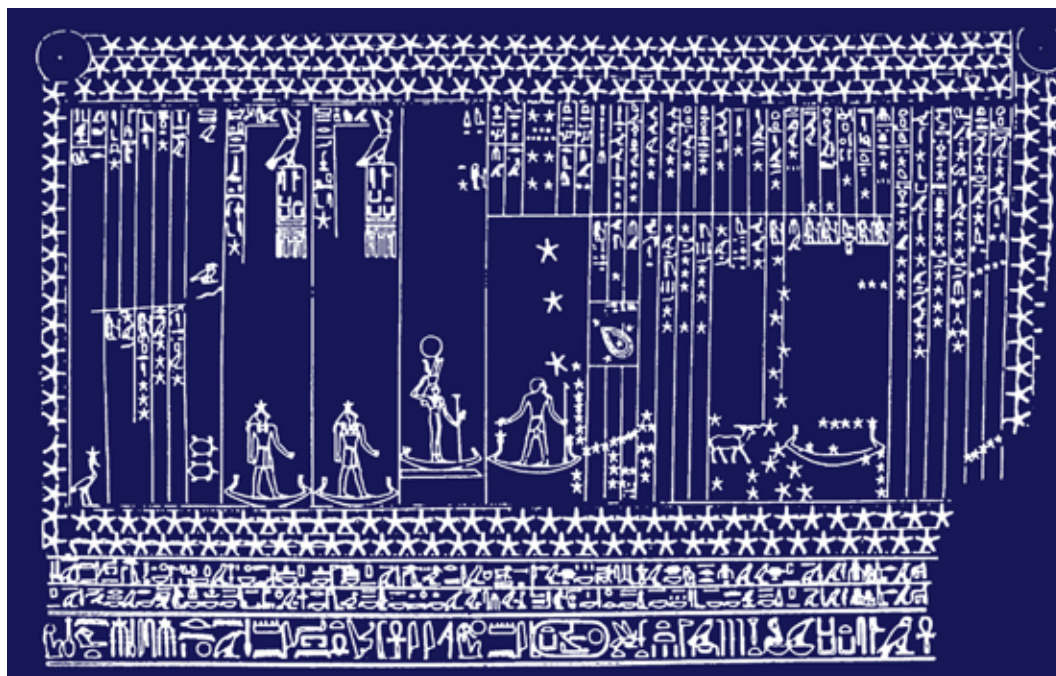
Problemet med Ramses II

Den udbredte antagelse af, at Moses levede samtidig med netop Ramses II i 1200-tallet f.Kr., stammer fra en misforståelse allerede for 150 år siden, da en kendt tysk egyptolog udgav en tidstavle. Senere viste det sig, at egyptologen fra det utilstrækkelige materiale havde fået dateret Ramses II ca. 300 år for tidligt – dvs. i 1500-tallet f.Kr. Men på det tidspunkt var ideen om, at Moses levede samtidig med Ramses II blevet vidt udbredt, og siden er Moses-forskningen gået i forkert retning. På baggrund af efterfølgende viden omdaterede man Ramses II til 1200-tallet, men selvom der ikke var skygge af bevis for beslutningen, flyttede man automatisk Moses med. Alle citerede ukritisk denne misforståelse videre, og den blev efterhånden den anerkendte "sandhed". Siden har man søgt efter spor af Moses i det forkerte århundrede, og da det har været forgæves, betragter mange forskere nu Moses som "ikke-eksisterende" – en myte.

Storkonjunktion

Astronomisk datering er den mest præcise datering, der kendes. Den respekterede rabbiner Isaac Abrabanel har for mere end 500 år siden i sine hebraiske kommentarværker gengivet en ældgammel oplysning om en sjælden astronomisk begivenhed. Optegnelser af denne art er ikke usædvanlige, for i tidligere kulturer var astrologiske og astronomiske fænomener uhyre vigtige, og derfor blev de almindeligvis optegnet. I de hebraiske optegnelser er de grupperede himmellegemers position forud for Moses' fødsel omhyggeligt gengivet.

Der var tale om en storkonjunktion, som i dette tilfælde viste sig som en sjælden planetsammenstilling, og derfor kan fænomenet verificeres videnskabeligt med stor præcision. Denne begivenhed på himlen kan med sikkerhed beregnes til at være sket ved nymåne i februar-marts 1537 f.Kr., og ifølge Abrabanel blev Moses født tre år efter. I den rabbiniske tradition kendes den direkte angivelse af fødselstidspunktet for Moses næppe mere, men begivenheden fejres stadig, og måneden var den hebraiske månemåned "adar", som netop er februar-marts.

Senmuts kalender

Men Abrabanel er ikke den eneste kilde til denne datering. Senmut var Egyptens kalendermester, og i sin grav er der udført et detaljeret stjernekort, som må betragtes som hans "fødselshoroskop". For det viser nemlig ikke alene den samme måned, men selv samme dag som rabbinerskrifterne angiver som Moses' færd på Nilen – nemlig den 7. maj i den nutidige kalender – og selve året falder de omtalte 3 år efter storkonjunktionen – altså lige så præcist i 1534 f.Kr. *Hvilket sammenfald!* Senmuts viden på det astronomiske område var i øvrigt af et sådant format, at hans avancerede stjernekortsystem dannede skole i Egypten gennem mere end tusinde år derefter.

Den skæbnesvangre intrige

Et forsøg på at gengive det farverige liv, hvor Senmut/Moses "stod i faraolære", vil være umuligt i denne artikel. Men det var en periode, hvor præsteskabets magt og indflydelse voksede og udfordrede faraoens magtposition. Det placerede kronprinsen Senmut/Moses i begivenhedernes centrum.

Præsteskabet havde andre planer for arvefølgen end dronning Hatshepsut. De planlagde og gennemførte derfor en uhyre snedig og næsten usynlig undergravning af Senmut/Moses' position og magt. Det uhyggelige magtspil kulminerede i et veltilrettelagt komplot, hvor Senmut/Moses gik i præsternes udspekulerede fælde.

Fiktivt eller reelt drab?

Arkitekten, landets entreprenør, faraos næstkommanderende, Senmut/Moses foretog den førnævnte inspektion af et byggeprojekt. Som oplyst i 2. Mosebog *"– iagttog han hebræernes byrder"*, og her blev han vred over at se en egypter overfalde en jøde. Teksten fortæller, at han slog egypteren ihjel og gemte ham i sandet. I rabbinerskrifternes mere uforkortede beretning om samme episode kan man læse, at egypteren blev dræbt udelukkende fordi Moses foretog en afværgende bevægelse, men meget taler for, at det hele var arrangeret til at se ud som et drab.

Ved hjælp af egyptiske tekster sandsynliggøres det, at det lykkedes Moses *"at få magt over"* angriberen ved hjælp af sit scepter eller sin kraftstav. Den angribende egypter faldt derfor på mystisk vis om som død. Dengang ville der ikke blive gjort nogen større affære ud af, at en så højtstående person i selvforsvar kom til at slå en underordnet ihjel. Alligevel blev episoden grundlaget for et komplot, der skulle forhindre Senmut/Moses at bestige tronen efter sin mor dronning Hatshepsut. Men hvordan bar præsteskabet sig ad?

Det rituelle brodermord

Ved nogle af de ældste kendte mysteriespil i oldtiden udspillede et vigtigt ritual i forbindelse med nytårsfesten eller *"fornyelsesfesten"*. I Egypten hed dette ritual *"Heb-Sed ceremonien"* eller *"Sed-ritualet"*. Under denne ceremoni skulle faraoen, ledende hoffolk og præsterne klæde sig ud og spille mytologiske roller. En særlig

udvalgt person blev udklædt som stedfortrædende farao. Han optrådte og fungerede som rigtig konge i en periode – ofte tre dage. Ildevarslende astrologiske forudsigelser eller en reel krisesituation for landet kunne kræve et kongeofer, hvor denne narrekonge blev dræbt i stedet for kongen, hvorefter den oprindelige konge igen indtog sin plads på tronen og fortsatte sit herredømme under nye og bedre astrologiske omstændigheder.

Bag dette offerritual skimtes myten om gudekongen Osiris, der reelt blev dræbt i et ritual, men derefter opstod fra de døde som en ung Horus – *”den nye konge”* – og processen krævede en genfødsel af livskraften. Det blev almindeligt, at også rituelle kongemord kunne udføres på en stedfortræder – *det stedfortrædende offer*. Efterhånden ændredes *”drabet”* mest til bare at være en symbolsk handling.

Det stedfortrædende offer

Kongen kaldtes *”den levende Horus”*, og i sit 30. år på tronen *”døde”* han i Sed-ritualet, og herefter blev han *”genfødt”* som Horus-barnet. Den periode udgør en astronomisk/astrologisk stor-parallell til en månefasens afslutning inden for 30 dage. Men normalt var situationen ikke så alvorlig, at så vidtgående handlinger som et regulært kongedrab var nødvendigt, for at kongen kunne *”få tilbagegivet sin ungdomsstyrke og vitalitet”*.

Ved Hatshepsuts Sed-ritual har præsteskrabet sandsynligvis besluttet at sætte kronprins-kandidaten ud af spillet. Præsternes strategi var at bruge Senmut/Moses direkte i rollen som stedfortrædende kongeofer, for ifølge de gamle traditioner var en person nær kongen bedst egnet som stedfortrædende for en konge. På denne måde kunne et mord på en tronfølger både camoufleres og *”legaliseres”*. Senmut/Moses havde forinden sørget for at lade sig udnævne til at være herold eller *”faraos talerør”* – en titel, der beskyttede ham mod henrettelse. Derfor skulle præsterne bruge en ikke ukendt metode – et *”stedfortrædende offer for et stedfortrædende offer”*.

Dette paralleloffer blev iklædt kongedragt og var i forvejen ført ind på Sed-pladsen. Han var lydløst til stede – kneblet og bundet. De gamle rabbinerskrifter oplyser, at da Moses blev ført ind klædt i en tilsvarende kongedragt og med bind for øjnene, skulle henrettelsen gennemføres, uden at han vidste, at der samtidig befandt sig en ekstra person ved siden af som stedfortræder. I henrettelsesøjeblikket fik Moses derfor en psykisk oplevelse af faktisk at blive henrettet – at blive slået ihjel. Det var en illusion, men den opfattes hos offeret i første omgang som en virkelig tilstand, selvom det var stedfortræderen, der måtte lade livet.

Flugt og forbandelse

Efter "henrettelsen" blev Moses erklæret fredløs. Processen medførte ikke alene total degradering, men også bandlysning og forvisning. Den symbolske henrettelse medførte, at han i omverdenens øjne kunne betragtes som død. Ikke nok med det – handlingen blev fuldbyrdet med en forbandelse ved at besværges ved blodet fra parallelofferet. Forbandelsen skulle forhindre, at han nogensinde skulle få identitet, navn og status tilbage.

Forbandelsen lagde ikke alene et psykisk pres på ham selv, fordi han måtte opgive alle tanker om et comeback. Men samtidig indebar forbandelsen, at den også ville ramme alle, der forsøgte at hjælpe ham.

Man prøvede herefter systematisk at fjerne hans navn, billeder og statuer. At udslette et navn i det gamle Egypten, var et magisk ritual. Det var som at udslette personen selv. Han måtte hverken være kendt af samtiden eller eftertiden. Det lykkedes ham dog at flygte og slutte sig til det jødiske folk, der nu kaldes israelitterne, og man ved fra deres jødiske efterkommeres historie, at han blev jødernes store lovgiver. Hans særlige indsigt i den egyptiske mysterielære gav ham et dybtgående fundament som senere religionsstifter. *Reelt blev det derfor Senmut/Moses, der brød Egyptens monopol på mysterielæren, som havde været beskyttet af en ubrydelig tavshedspligt.*

Virker forbandelsen stadig?

På et langt senere tidspunkt udførtes endnu et "attentat" på Moses' identitet som egyptisk tronarving. Det skete, da en jødisk bibelredaktion allerede i 400-tallet f.Kr. udelukkede flere oplysninger om Moses' virkelige ophav. Det er næsten som om den magiske forbandelse stadig var aktiv.

Ja – på en måde fungerer den stadig i nutiden. Fra de to akademiske grupper, som har mest faglig prestige på spil – nemlig egyptologer og præster (teologer) – forsøger man ihærdigt at fjerne de nye spor, der nu truer med at føre til en endelig opklaring af gåden om Moses. Men nu er Moses sande identitet afsløret og derved er der iværksat en "afvæbning" ifølge de gamle regler. Ove von Spaeths omfattende dokumentation og grundighed er velfortjent blevet fremhævet af en række af velrenommerede og fagvidenskabelige forskere i forskellige sammenhænge.

Spørgsmålet er, hvordan man ophæver den forbandelse, der blev manifesteret for ca. 3.500 år siden? Kunne det – som allerede antydte – ikke netop tænkes ud fra den gamle videns egne betingelser, at en udbredelse af Moses virkelige identitet, navn og status er den rigtige magiske modgift?

Senmut/Moses

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk